

К 792/Д 87

120000868761

179

Максим Горки

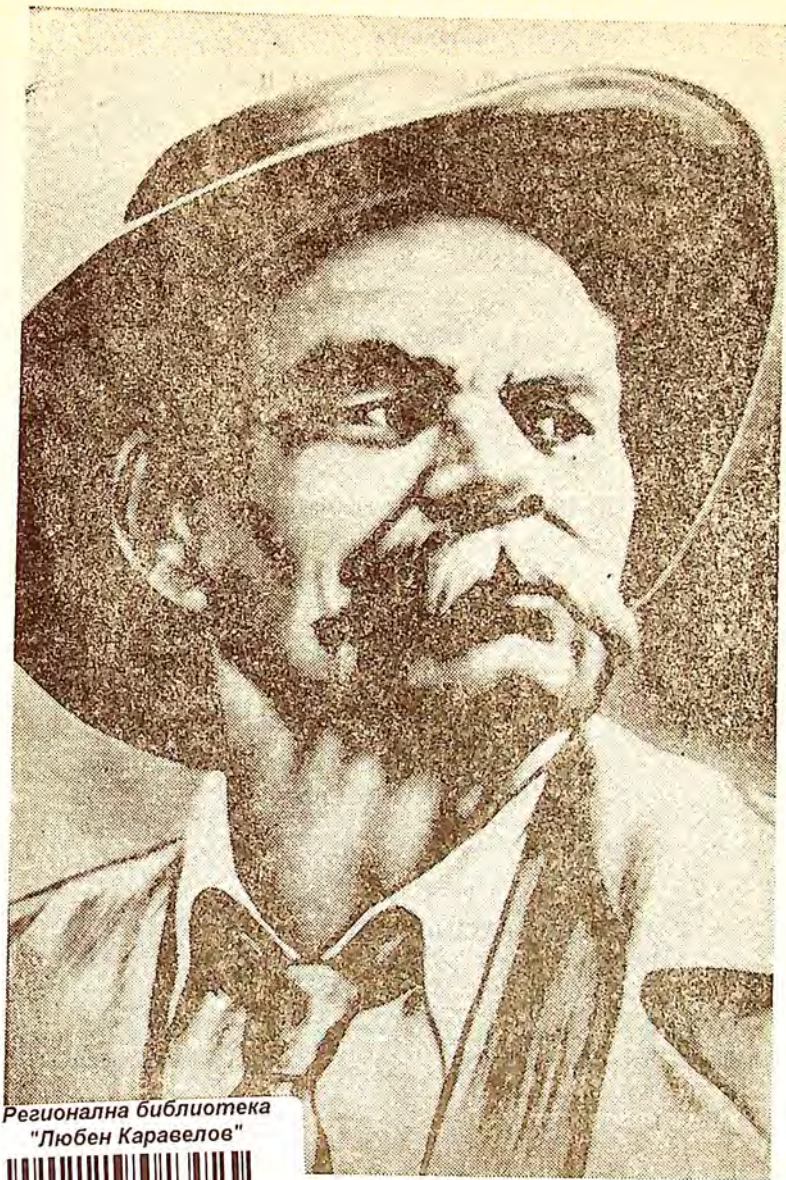
ВАРВАРИ

**СЦЕНИ В
ОКОЛИЙСКИЯ ГРАД**

премиера на 12 януари
от 19 часа в операта
V постановка за сезона 1982—83

к 792
287

ПОСТАНОВКАТА Е ПОСЛЕДНА ЧАСТ НА ГОРКИЕВАТА
ТРИЛОГИЯ „НА ДЪНОТО“, „ПОСЛЕДНИТЕ“
И „ВАРВАРИ“, ОСЪЩЕСТВЕНА НА РУСЕНСКА
СЦЕНА В РЕЗУЛТАТ НА ТВОРЧЕСКАТА ДРУЖБА И
СЪТРУДНИЧЕСТВО С КОЛЕКТИВА НА РУСКИЯ
ДРАМАТИЧЕН ТЕАТЪР ОТ ПОБРАТИМЕНА Р И Г А.

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

1200000868761

444 881

постановка

АРКАДИЙ Ф. КАЦ

народен артист на Латвийската ССР

режисьор

СЕМЬОН М. ЛОСЕВ

сценография

ТАТЯНА М. ШВЕЦ

заслужила деятелка на изкуствата на ЛССР

гости от Държавния руски драматичен театър в

РИГА

преведе от руски език

НАДЯ ЧЕКАРЛИЕВА

редакция

ВАСИЛЕН ВАСЕВ

представлението се води от

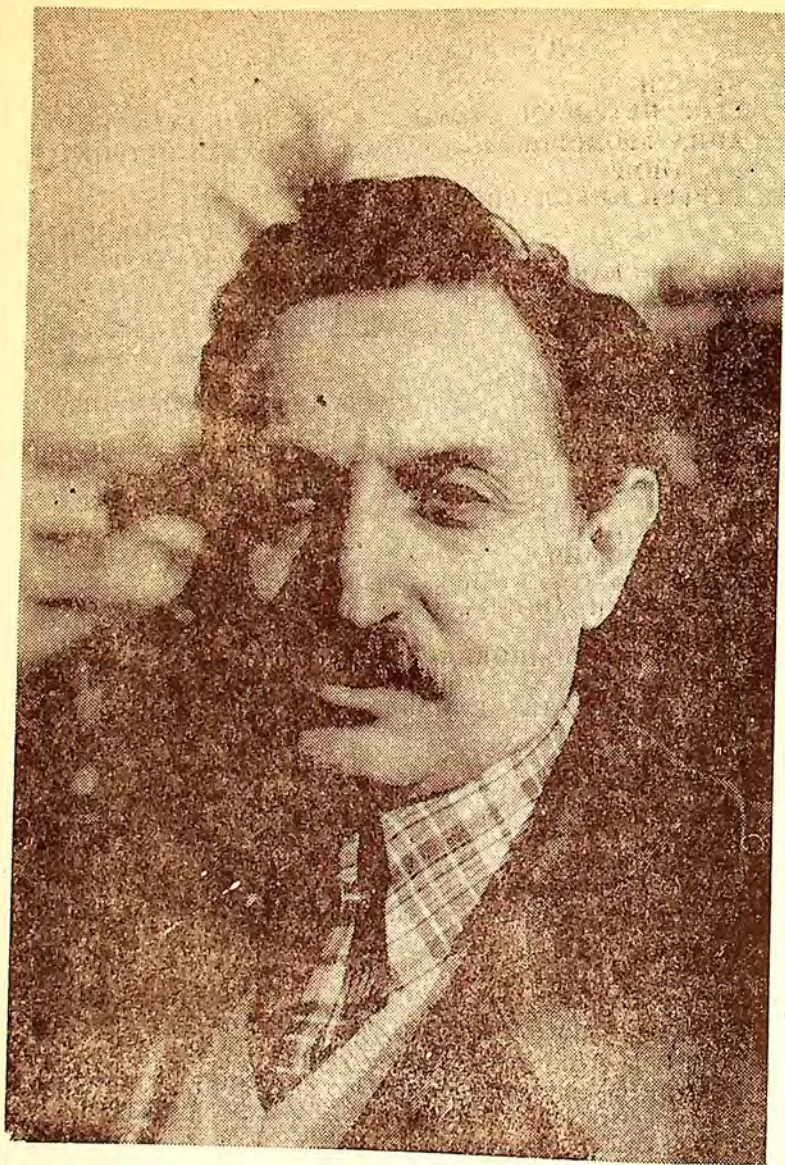
МИЛКА БАЛИНОВА

текста следи

РОЗА ЯЧЕВА

Действащи лица:

ЧЕРКУН
 ЕГОР ПЕТРОВИЧ, инженер ГЕОРГИ СТЕФАНОВ
 АННА ФЬОДОРОВНА, негова жена МИЛАНКА ПЕТРОВА
 ЦИГАНОВ
 СЕРГЕЙ НИКОЛАЕВИЧ, инженер К О Н С Т А Н Т И Н Д И М Ч Е В
 БОГАЕВСКАЯ заслужил артист
 ТАТЯНА НИКОЛАЕВНА, Е Л Е Н А С Т Е Ф А Н О В А
 дворянка, собственичка на къщи народна артистка
 ЛИДИЯ ПАВЛОВНА, МАРИНА ПРАШАНОВА
 нейна племенница
 РЕДОЗУБОВ ЛЪЧЕЗАР ЯНЕВ
 ВАСИЛИЙ ИВАНОВИЧ, кмет на града ЕМИЛ ИВАНОВ
 ГРИША, негов син ГАЛИНА МИЛАНОВА
 КАТЯ, негова дъщеря
 ПРИТИКИН
 АРХИП ФОМИЧ, СЕВДАЛИН ПОПОВ
 търговец на дървен материал ЕЛЕНА ДАНЧЕНКО
 ПАЛАГЕЯ ИВАНОВНА, негова жена
 МОНАХОВ
 МАВРИКИЙ ОСИПОВИЧ, ТРАЙКО НАЧЕВ
 акцизен надзорител
 НАДЕЖДА ПОЛИКАРПОВНА, ЖИВКА ПЕНЕВА
 негова жена
 ГОЛОВАСТИКОВ МИНКО МИНКОВ
 ПАВЛИН САВЕЛИЕВИЧ, еснафин МИХАИЛ МИХАЙЛОВ
 ДРОБЯЗГИН, чиновник БОЖИДАР МАНЕВ
 ДОКТОР МАКАРОВ
 ВЕСЬОЛКИНА, АЛБЕНА КАЗАКОВА
 дъщеря на пощенския началник КЛИМЕНТ МИХАЙЛОВ
 ПОЛИЦЕЙСКИЯТ НАЧАЛНИК ПЕТЪР КОСТОВ
 ИВАКИН, градинар и пчелар
 ЛУКИН СТЕПАН, студент, КОСЬО СТАНЕВ
 негов племенник ВАСИЛ АНТОВ
 ДУНКЕНИЯТ МЪЖ, неопределена личност ОГНЯН КАМЕНАРСКИ
 ГОГИН МАТВЕЙ, селски момък РУМЯНА ТАШЕВА
 СТЬОПА, прислужница у Черкун ЛЮДМИЛА ПЕТРОВА
 ЕФИМ, работник при Ивакин АНДРЕЙ МЕДНИКАРОВ

ЗИНОВИЙ Н. СЕГАЛ,
завеждащ литературната част при Руския драматичен театър в Рига, представя своите колеги

АРКАДИЙ КАЦ И ТАТЯНА ШВЕЦ

АРКАДИЙ КАЦ е роден в Одеса, завършил е Одеското театрално училище и работи известно време като актьор. После постъпва в Ленинградския институт за театър, музика и кино „Островски“, където под ръководството на професор А. Музил получава специалност режисура.

Режисьорската си дейност Аркадий Кац започва на сцената на Ижевския драматичен театър „Короленко“. От 1963 г. той е главен режисьор на Държавния руски драматичен театър на Латвийската ССР в Рига. Тук неговото майсторство се разкри широко и доби творческа зрелост.

Аркадий Кац е създател на най-хубавите спектакли в нашия театър: „Егор Буличов и другите“ и „На дъното“ от Горки, „След сто години в брезовата горичка“ от Карастильов, „И най-мъдрият си е малко прост“ от Островски, „Темп'29“ по Н. Пагодин, „Крал Лир“ от Шекспир, „Лов на диви пащици“ от Вампилов, „Дните на шивачите в Силмачи“ от Блауман, „Мелницата на щастieto“ от Мережко и много други.

Режисурата на Аркадий Кац се отличава с дълбочина на за мисъла, с точност и изразителност на сценичното решение, с лаконизъм. Неговите спектакли винаги имат точна режисьорска мисъл. Той умее да съчетава формата със съдържанието, да намира свои пътища за разкриването на пиесата. Аркадий Кац е прекрасен ръководител на театъра. Репертоарната линия на театъра, неговите художествени принципи, борбата за създаването на единен актьорски ансамбъл, творческата атмосфера — всичко това е свързано с художествените и организаторски качества на Аркадий Кац. Неговото творчество е истинска школа за режисьорско майсторство.

ТАТЯНА ШВЕЦ е родена в далечния Сибир, в Архангелска област. Учи заедно с Аркадий Кац в Ленинградския институт за театър, музика и кино „Островски“.

След завършването на института Татяна Швец работи в градовете Ижевск и Калининград. От 1965 г. е художник в Рижкия руски драматичен театър, като от няколко сезона насам е и негов главен художник. Тук тя създава цяла галерия ярки изобразителни решения на спектакли, получили широко признание от театралната общественост. Художествената мисъл на Швец се отличава със смелост, неочакваност, строгост и широта. Тя се проявява със спектаклите: „Скъсаната рубла“ на С. Антонов, „След сто години в брезовата горичка“ на Карастильов, „Болшевики“ на Шатров и други. В сценографското изкуство на Швец се използва цялото сценично пространство, всеки детайл е дълбоко обоснован. Тя удивително точно намира образа на спектакъла. Нейните декори възплъщават основната мисъл на постановката, основната идея. Оригиналният образен език на Татяна Швец позволи на художничката да спечели широка известност не само в републиката, но и отвъд нейните предели. Работите на Швец неведнъж са отбелязвани с награди на прегледи, фестивали и изложби.

Топла като кръвта, слънчева като пролетта!

Първите лястовици на дружбата между театрите на по-братимените градове Русе и Рига прелетяха преди повече от десет години. Сроктъ сякаш не е голям, ала ние вече не го отброяваме с месеци и години, а в срещи, в общувания, в съвместни празници и съвместен труд. Измерен с тези нови и толкова реални мерки, десетгодишният срок е голям, тъй голям, че трудно може да се обхване в спомен и мисъл. Затова пък ние го усещаме с неудържим порив и изпълнено с гордост сърце.

Днес уверено можем да заявим, че дружбата с Руския драматичен театър на Латвийската ССР в Рига е важен стимулатор и критерий в повседневната ни творческа работа. Ние, творците от двата театри, вече имахме възможност и да се срещнем, и да се опознаем, и да поработим.

И неведнъж! Разбира се, ние волно и неволно се сравняваме, съизмерваме ръст, съпоставяме успехите си. И колко е хубаво, когато протегнеш ръка, да уловиш една топла, силна, могъща длан. Колко щастливи и горди се чувствуваме, щом осъзнаем, че нашият скъп другар знае много, може много. Тогава и ние се оглеждаме по-зрели, по-мъдри, ставаме по-способни и по-активни.

Ето защо за нас, творците на Русенския драматичен театър „Сава Огнянов“, дружба с колегите и приятелите от Рига е едно от най-големите ни богатства. Ние ценим и пазим тази дружба, защото тя е топла като нашата кръв и слънчева като нашата пролет.

Целият наш колектив не може да забрави красотата на латвийската земя, дългите златни пясъци на Юрмала и зелено-белите вълни на морето. Романтичните бойни кули на Сигулда и модерните опънати автостради всред безкрайните борови гори. Динамиката на съвременна Рига и глухата тишина на мемориала Саласпилс с изопнатите каменни лица на непомръкващия спомен. Ние все още живеем с напрегнатите вечери на нашите представления, поднесени на една сърдечна и отзивчива публика — рижката. Дълбоко сме закътали лица, поздравления, усмивки, ръкостискания, адреси, цветя, пожелания. Често споменаваме нашите многобройни приятели.

Досега сме създали две постановки под ръководството на творчески екип от Рига — „На дъното“ от Максим Горки и „Последните“ от същия автор. Режисьорът Аркадий Ф. Кац, народен артист на ЛССР и художничката Татяна М. Швец, заслужила деятелка на изкуството на ЛССР станали създатели на едни от нашите най-прославени постановки. Тяхното вдъхновение и висока професионална ерудиция ни доведоха до сериозни творчески върхове и общо признание. Да припомним ли забележителния успех на спектакъла „На дъното“, увенчан с Голямата награда „Баба Вида‘77“ или пък възторга в София и Пазарджик по повод на спектакъла „Последните“, участвувал в Декадата по случай 60-годишнината на Великата октомврийска социалистическа революция? Но това са само подстъпи към още по-големи завоевания. Ние ги предвиждаме, ние ги организираме и непременно ще ги постигнем. Защо сме толкова сигурни в себе си? Защото до нас е рамото на братския Руски театър от Рига. А който усеща до своето рамо рамото на другаря си, той е могъщ.

Сега пред нас е и третата, последна част от тази своеобразна горкиевска трилогия — „Варвари“. Трилогия върху ясно очертаната тема за недопустимостта на равнодушието, лъжата и насилието, трилогия на вярата, че хората трябва да превъзмогват личните и обществени слабости и трябва да се борят за духовно извисяване. А през 1983 г. се навършват 100 години от основаването на Руския драматичен театър в Рига и това ще стане повод за трета поред размяна на гастролни спектакли. И тъй в срещи, в общувания, в съвместни празници и съвместен труд ще продължим второто десетилетие на нашата прекрасна творческа дружба. И ще продължим да вярваме в нея, защото тя е топла като кръвта, слънчева като пролетта!

ВАСИЛЕН ВАСЕВ

Из литературния архив

За първи път „Варвари“ е отпечатана в „Сборник на обществото „Знание“ за 1906 година“, книга девета, Санкт Петербург, 1906. Още в същата година пиесата е издадена като отделна книга от издателство на Дитц.

Творбата е написана през лятото на 1905 г., вероятно в периода от юни до септември, на дачата в Куоккала, близо до Петербург. Първото представление се е състояло в Берлин, през 1906 г., през 1907 г. бива поставена в Петербург, в „Съвременен театър“ и в „Новия Василеостровски театър“. На русенска сцена пиесата „Варвари“ се поставя за първи път.

А. П. ЧЕХОВ, 1898:

Талант несъмнен, и при това истински, голям талант.

Л. Н. ТОЛСТОЙ, 1900:

И ми се хареса той. Истински човек от народа.

В. Г. КОРОЛЕНКО, 1904:

Заслугата на Горки е в това, че той намери черти на „човечност в още едно тъмно и малко разкрито преди него глухо място на живота.

В. И. ЛЕНИН, 1910:

Горки е безусловно най-крупният представител на пролетарското изкуство, който много направи за него и още повече може да направи.

ХАЙНРИХ МАН, 1928:

Драматургът Горки е предвиждал бъдещите проблеми и е обрисувал техния произход.

ТЕОДОР ДРАЙЗЪР, 1936:

Горки беше последният представител от великата световна плеяда мислители-реалисти, които гледаха на нашето настояще и бъдеще от такава духовна висота, която толкова трудно се достига и от която се откриват най-широките и най-ясните перспективи.

КАРЕЛ ЧАПЕК, 1936:

Литературните идоли помръкват, духовните течения се губят в миналото, но Максим Горки вечно ще бъде съкровищница на потресаващ човешки жизнен опит и жив пример на цялостен човек.

ЕЛИН ПЕЛИН, 1946:

Той като всички големи хора не можеше да бъде нито постигнат, нито подражаван. Но той ме научи на много работи, които един обикновен писател трябва да знае.

А. С. СЕРАФИМОВИЧ, 1947:

Горки в световната литература — това е цял период, това е цяла школа.

Главен художествен ръководител и директор
АТАНАС БОЯДЖИЕВ — театровед

Главен режисьор
СЛАВИ ШКАРОВ, заслужил артист

Завеждащ литературното бюро
ВАСИЛЕН ВАСЕВ — театровед

Режисьор
ДУШКО ДОБРЕВ

Художник-проектант
ВИОЛЕТА РАДКОВА

Художник по рекламата
ДИМИТЪР ГИЛЕВ

Технически сътрудници:

завеждащ постановъчната част — Петър Гузелски, художник-изпълнители — Цанко Цанев и Иван Памуков, ръководител „Организация и реклама“ — Дора Ковачева, ръководители на художествено осветление — Георги Харалампиев и Димитър Ников, завеждащ звуково оформление — Цвятко Ячев, театър-майстори — Кънчо Начев и Минчо Рачев, тапицерско ателие — Йордан Петров, завеждащ театрален реквизит — Васил Сапунджиев, шивашко ателие — Мария Бурова и Маньо Манев, железарско ателие — Георги Петков, дърводелско ателие — Ангел Ганев, грим и перуки — Гинка Ангелова и Бисерка Любенова, завеждащи театрален гардероб — Христина Балинова и Мария Луканова.